

Životopis – Marta Ernyeiiová

Paní Marta se narodila v roce 12.2.1944 v Hostivici. Za svobodna se jmenovala Marta Tupá. Celé dětství prožila v Hostivici, kde chodila i na základní školu. Po základní škole chtěla studovat jedenáctiletou střední školu v Ruzyni, kam se nedostala z politických důvodů. Nakonec šla studovat na střední zdravotnickou školu, kde pracoval její tatínek. Po několika měsících se dostala na studium do Prahy.

Po střední škole začala pracovat v Nemocnici na Bulovce. Zde se seznámila s jejím budoucím manželem Ondřejem. Ondřej hrál v jazzové kapele, ale též pracoval ve stánku s novinami u nemocnice, ve které paní Marta pracovala. Vždy když měla paní Marta odpolední službu, tak Ondřej za ní přišel, aby si popovídali a u toho počítal vydělané peníze.

V roce 1966, kdy se seznámili s Ondřejem, se dali dohromady a dva roky potom, kdy začalo Pražské jaro a otevřeli se hranice, chtěl Ondřej emigrovat zpět do Anglie, kde se narodil. Paní Marta k němu chovala tak hluboké city, že se rozhodla emigrovat za ním. O emigraci nemohla nikomu nic říct. Svým rodičům akorát řekla, že jede na 14 dní, na které měla vízum, do Anglie za svým přítelem Ondřejem.

Ani jeden neuměl pořádně anglicky, takže to ze začátku měli oba těžší už jen tím, že ze začátku bydleli u řecké rodiny, která na ně mluvila pouze anglicky. Jelikož paní Marta měla vízum pouze na 14 dní a nevrátila se po 14 dnech do Československa, tak jí asi po měsíci začala shánět britská policie. Aby paní Marta mohla zůstat s Ondřejem v Anglii, tak se rozhodli vzít. Díky tomu měli už oba jak britské občanství, tak britský pas. Tím se vyřešili jejich problémy s britskou policií.

Rok 1968, kdy rudá armáda začala okupovat Československo, paní Marta i její muž velice prožívali. Byli demonstrovat i před sovětským velvyslanectvím v Londýně. Na demonstraci si paní Marta ušila i vlastní Československou vlajku.

V Anglii zůstali sedm let, které byly nabyté samými jak dobrými, tak špatnými zážitky. Též každý rok vyjížděli na výlety do Evropy, kdy se setkávali se svými rodinami např.: v Budapešti nebo v Jugoslávii.

Nakonec se v roce 1975 vrátili zpět do Československa, především kvůli rodině, protože když se vraceli, tak paní Marta čekala již druhé dítě. Chtěli se víc vidět se svojí rodinou a zároveň nechtěli připravit své dvě dcery o prarodiče. Začali se zajímat o to, jak se dostanou zpět do Československa a díky tomu se dozvěděli, že byli v Československu odsouzeni pro nelegální opuštění země. Museli požádat o prominutí trestu, ale na to jim nikdo neodpověděl. Až později se dozvěděli, že musí přijet do Československa, aby

se jejich prominutí trestu začalo řešit. V Československu byli vyšetřováni, ale nikdy se nedostali do vězení. I přesto je režim perzekvoval.

Po návratu opět pracovala jedenáct let v nemocnici a poté začala pracovat přibližně třináct let na izraelském velvyslanectví. Během toho nastal rok 1989. Paní Marta a její dcera, které bylo 16, se zúčastnili demonstrace na Staroměstském náměstí, kdy jí a její dceru odvezli policajti do cely, kdy její dcera byla zavřená na 48 hodin.

V současné době je stále v kontaktu s přáteli z Anglie a s láskou na sedm let v Anglii vzpomíná. A stejně tak na, dnes již bohužel zesnulého, manžela Ondřeje. I přesto, co si vše prožila, je velice optimistická a nelituje žádného rozhodnutí, které ve svém životě musela udělat.